

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 961

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 31 octombrie 2005

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 493 din 29 septembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	1-5		
Decizia nr. 532 din 13 octombrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală....	5-7		
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.248. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 943/2001 privind înființarea			
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		104.	
		— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind criteriile pentru planuri naționale de eradicare accelerată a brucelozei, tuberculozei și leucozei enzootice bovine.....	
			10-16
			★
		Rectificări.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 493

din 29 septembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Nicoleta Grigorescu — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

drumurile publice, excepție ridicată de Octavian Gelu Berindean în Dosarul nr. 98/2005 al Judecătoriei Huedin.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că obligația legală privind recoltarea probelor biologice pentru stabilirea alcoolemiei nu poate fi considerată ca o supunere la tortură, pedeapsă ori tratament inuman sau degradant, interzise de art. 22 alin. (2) din Constituție și de documentele internaționale.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 mai 2005, pronunțată în Dosarul nr. 98/2005, **Judecătoria Huedin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002**, excepție ridicată de Octavian Gelu Berindean în dosarul menționat, în care autorul excepției este trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 22 din Constituție care consacră dreptul la viață și la integritate fizică și psihică al persoanei, precum și interdicția supunerii la tortură ori la pedepse sau tratamente inumane ori degradante, considerând că „recoltarea de probe biologice care se face prin înțepătură cu siringa [este un] procedeu [traumatizant]“.

De asemenea, în susținerea excepției a fost invocată și încălcarea dispozițiilor art. 23 alin. (8) din Constituție [devenit art. 23 alin. (11) după republicarea Constituției] privind prezumția de nevinovăție, precum și ale art. 11 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 pct. 2 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, care consacră aceeași prezumție de nevinovăție, întrucât prin reglementarea criticată, se consideră „ab initio“ că șoferul este un infractor pe baza unei simple suspiciuni a agentului constator că un conducător auto ar fi sub influența băuturilor alcoolice.

Un ultim motiv de neconstituționalitate invocat de autorul excepției îl constituie încălcarea dispozițiilor art. 53 alin. (1) din Constituție privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. În concepția autorului excepției, prevederile criticate permit agentului constator să ceară recoltarea de probe biologice, „fără a exista vreo instrucție penală“, deci chiar fără ca „măcar să existe vreun indiciu privind săvârșirea vreunei infracțiuni“.

În legătură cu invocarea celor două texte din documentele internaționale menționate, autorul excepției face referire și la aplicabilitatea dispozițiilor art. 20 din Constituție, care reglementează prioritatea tratatelor internaționale privind drepturile omului în cazul în care există neconcordanțe între acestea și legile interne.

Judecătoria Huedin consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În opinia instanței, „sustragerea de la recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei ori a consumului de produse sau substanțe stupefiante ori de medicamente cu efecte similare acestora sau testarea aerului expirat, precum și a altor fapte prin care este pusă în pericol siguranța circulației rutiere reprezintă incriminări-obstacol prin care este sancționată penal simpla nerespectare a unor reguli de circulație, în scopul preîntâmpinării unor grave vătămări ale valorilor angajate în traficul rutier“. Conform opiniei instanței, recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei nu poate fi considerată ca o supunere la tortură, pedeapsă ori tratament inuman sau degradant, interzise de art. 22 alin. (2) din Constituție și de documentele internaționale.

În legătură cu invocarea încălcării dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Constituție privind prezumția de nevinovăție, instanța apreciază că prevederile art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu contravin dispozițiilor constituționale menționate, „neinstituindu-se nici o prezumție de vinovăție a inculpatului trimis în judecată“. De asemenea, se apreciază că textul criticat nu instituie o restrângere a drepturilor și libertăților persoanei, „deoarece are ca finalitate apărarea drepturilor și libertăților cetățenilor, a vieții, integrității corporale și a sănătății, precum și a altor importante valori angajate în traficul rutier“.

Instanța de judecată face referire, în considerentele care stau la baza opiniei sale, la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (cazul *Saunders împotriva Regatului Unit*, 1996).

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea dispozițiilor art. 22 alin. (1) din Constituție, se arată că prevederile criticate „reprezintă incriminări-obstacol, prin care este sancționată penal simpla nerespectare a unor reguli de circulație, în scopul preîntâmpinării unor grave vătămări ale valorilor angajate în traficul rutier“, fără ca prin acestea să se aducă atingere integrității persoanei. Totodată, se arată că „recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei nu poate fi considerată ca supunere la «tortură», «pedeapsă sau tratament inuman ori degradant», interzise atât de art. 22 alin. (2) din Constituție, cât și de art. 1 din Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, la care România a aderat prin Legea nr. 19/1990.“

În punctul de vedere prezentat se mai apreciază că prevederile criticate pentru neconstituționalitate nu contravin nici dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Constituție, referitoare la prezumția de nevinovăție, deoarece, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, persoana este considerată nevinovată. De asemenea, se consideră că art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu încalcă nici textul art. 53 alin. (1) din Constituție, întrucât reglementarea legală „nu prevede nici o restrângere a drepturilor și libertăților persoanei, deoarece are ca finalitate apărarea drepturilor și libertăților cetățenilor, a vieții, integrității corporale și a altor importante valori angajate în traficul rutier“.

În legătură cu aceste aspecte, Guvernul face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (cazul *Saunders împotriva Regatului Unit*, 1996), care a reținut că „dreptul de a nu se autoincrimina nu este absolut, «nu se extinde la utilizarea datelor ce pot fi obținute de la acuzat, recurgând la puteri coercitive care există independent de voința suspectului, de exemplu documentele ridicate pe baza unui mandat, prelevări de aer expirat, de sânge și de urină, ca și de țesuturi corporale, în vederea analizei ADN-ului»“. De asemenea, este invocată și jurisprudența

Curții Constituționale (Decizia nr. 456 din 28 octombrie 2004 și Decizia nr. 495 din 16 noiembrie 2004).

Avocatul Poporului consideră că excepția în cauză este neîntemeiată.

În argumentarea acestui punct de vedere, se susține că „recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei nu poate fi considerată ca o supunere la «tortură», «pedeapsă sau tratament inuman ori degradant», interzise atât de art. 22 alin. (2) din Constituție, cât și de art. 1 din Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, la care România a aderat prin Legea nr. 19/1990“. Totodată, se apreciază că nu poate fi reținută nici încălcarea art. 23 alin. (11) din Constituție, „deoarece, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, persoana este considerată nevinovată, neinstituindu-se nici o prezumție de vinovăție a inculpatului trimis în judecată“.

Referitor la incidența dispozițiilor art. 53 alin. (1) din Constituție, Avocatul Poporului apreciază că incriminarea criticată „nu reprezintă o restrângere a drepturilor și libertăților persoanei, deoarece are ca finalitate apărarea drepturilor și libertăților cetățenilor, a vieții, integrității corporale și a altor importante valori angajate în traficul rutier“. Avocatul Poporului precizează că dispozițiile criticate „sunt de natură a-l proteja chiar pe conducătorul auto care se sustrage de la recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei, care, în absența incriminării cuprinse în aceste dispoziții, ar putea deveni nu numai autor al unor infracțiuni mult mai grave, dar chiar propria sa victimă“.

În punctul de vedere prezentat, Avocatul Poporului se referă și la jurisprudența în materie a Curții Constituționale (Decizia nr. 456/2004).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și ale art. 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 28 decembrie 2002, cu modificările și completările ulterioare, text care are următorul cuprins:

— Art. 79 alin. (4): „*Refuzul, împotrivirea sau sustragerea unei persoane care conduce pe drumurile publice un autovehicul sau tramvai de a se supune recoltării probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei ori a consumului de produse sau substanțe stupefiante ori a medicamentelor cu efecte similare acestora sau testării aerului expirat se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani.*“

În esență, critica de neconstituționalitate a acestui text se bazează pe susținerea că obligarea conducătorului unui autovehicul de a se supune recoltării probelor biologice încalcă dispozițiile constituționale ale art. 22 alin. (1) și (2), ale art. 23 alin. (11) și ale art. 53 alin. (1), precum și textele unor documente internaționale referitoare la prezumția de nevinovăție.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției au următorul cuprins:

— Art. 22 alin. (1) și (2): „*(1) Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.*

(2) Nimeni nu poate fi supus torturii și nici unui fel de pedeapsă sau de tratament inuman ori degradant.“;

— Art. 23 alin. (11): „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.*“;

— Art. 53 alin. (1): „*Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*“

Au fost, de asemenea, invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate și art. 11 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, text care are următorul cuprins: „*Orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal și în cursul unui proces public în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.*“

De asemenea, au fost invocate și dispozițiile art. 14 pct. 2 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, care au următorul cuprins: „*Orice persoană acuzată de comiterea unei infracțiuni penale este prezumată a fi nevinovată cât timp culpabilitatea sa nu a fost stabilită în mod legal.*“

În legătură cu susținerea că sunt incidente în cauză cele două prevederi din documentele internaționale privind drepturile omului, autorul excepției a invocat și dispozițiile art. 20 din Constituție, care au următorul cuprins:

— Art. 20: „*(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.“

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Dispozițiile legale criticate în cauză au mai fost supuse, prin mai multe decizii, controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 456 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 18 ianuarie 2005, Curtea a reținut că excepția este neîntemeiată, întrucât textul art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 22 alin. (1) și (2), ale art. 23 alin. (11) și ale art. 53 alin. (1).

Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea prevederilor art. 22 alin. (1) din Constituție, care consacră dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, Curtea a reținut, în decizia menționată, că „incriminarea sustragerii de la recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei ori a consumului de produse sau substanțe stupefiante ori de medicamente cu efecte similare acestora sau testării aerului expirat, precum și a altor fapte prin care este pusă în pericol siguranța circulației rutiere reprezintă incriminări-obstacol prin care este sancționată penal simpla nerespectare a unor reguli de circulație, în scopul preîntâmpinării unor grave vătămări ale valorilor angajate în traficul rutier (de exemplu: pierderi de vieți omenești, vătămări ale integrității corporale și ale sănătății persoanei, precum și distrugerii de valori materiale). De aceea s-a impus incriminarea prevăzută la alin. (4) al art. 79 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, fiind sancționată împiedicarea constatării faptei de conducere sub influența alcoolului, realizată prin sustragerea conducătorului auto de la recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei“. De asemenea, prin aceeași decizie Curtea a mai stabilit: „Este adevărat că un segment de populație suferă de un sindrom alergic sever la orice tratament injectabil, care însă se deosebește de simplele fobii sau temeri invocate de autorul excepției. Analizând însă prevederile art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, se constată că nici măcar acestora nu li se încalcă dreptul la integritate fizică și psihică, întrucât se incriminează nu numai sustragerea de la recoltarea probelor biologice, ci și sustragerea de la «testarea aerului expirat», care în mod evident nu aduce atingere integrității persoanei. Tocmai având în vedere aceste împrejurări, precum și evoluția și modernizarea modalităților de stabilire a alcoolemiei, noua reglementare rutieră introduce și metoda «testării aerului expirat», de către poliția specializată, cu ajutorul unui mijloc tehnic certificat potrivit legii [art. 80 alin. (1) din ordonanță], astfel încât incriminarea din art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este constituțională, neaducând atingere dreptului garantat de art. 22 alin. (1) din Legea fundamentală. Este de observat că, atunci când conducătorul auto este testat cu un mijloc tehnic certificat, poate solicita și recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei [art. 80 alin. (2) din ordonanță].“

În legătură cu recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei s-a reținut, totodată, că aceasta „nu poate fi considerată ca o supunere la «tortură», «pedeapsă sau tratament inuman ori degradant», interzise atât de art. 22 alin. (2) din Constituție, cât și de art. 1 din Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, la care România a aderat prin Legea nr. 19/1990. Din această perspectivă, «recoltarea probelor biologice» nu este un «act prin care se provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, fizice ori psihice», condiție impusă de convenția menționată pentru definirea termenului «tortură». Totodată, în mod evident, recoltarea probelor biologice nu reprezintă o «pedeapsă sau tratament inuman ori degradant», interzise, de asemenea, prin alin. (2) al art. 22 din Constituție.“

Cu privire la critica de neconstituționalitate formulată prin invocarea încălcării prevederilor art. 23 alin. (11) din

Constituție, referitoare la prezumția de nevinovăție, Curtea a constatat prin aceeași decizie că este neîntemeiată, deoarece, „până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, persoana este considerată nevinovată, neinstituindu-se nici o prezumție de vinovăție a inculpatului trimis în judecată în temeiul acestor dispoziții“.

Curtea a mai constatat că art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu reglementează restrângeri ale drepturilor și libertăților persoanei, deoarece acest text „are ca finalitate apărarea drepturilor și libertăților cetățenilor, a vieții, integrității corporale și a sănătății, precum și a altor importante valori angajate în traficul rutier. Prin urmare, nu poate fi vorba de o încălcare a prevederilor art. 53 alin. (1) din Constituție, care se referă la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, așa cum susține autorul excepției. În plus, dispozițiile criticate sunt de natură a-l proteja chiar pe conducătorul auto care se sustrage de la recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei, care, în absența incriminării cuprinse în aceste dispoziții, ar putea deveni nu numai autor al unor infracțiuni mult mai grave, dar chiar propria sa victimă.“

În sfârșit, prin decizia menționată s-a constatat că „nu poate fi reținută nici susținerea autorului excepției în sensul că recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei ar însemna obligarea conducătorului auto de a contribui la producerea unei probe împotriva lui însuși. Într-adevăr, textul de lege criticat ca fiind neconstituțional nu creează o prezumție de vinovăție și nu implică o constrângere a celui în cauză de a se supune la recoltarea de probe biologice.

Cu privire la acest aspect, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în jurisprudența sa că dreptul de a nu se autoincrimina nu este absolut, «nu se extinde la utilizarea datelor ce pot fi obținute de la acuzat recurgând la puteri coercitive care există independent de voința suspectului, de exemplu documente ridicate pe baza unui mandat, prelevări de aer expirat, de sânge și de urină, ca și de țesuturi corporale în vederea analizei ADN-ului» (cazul «Saunders împotriva Regatului Unit», 1996).“

De asemenea, prin Decizia nr. 495 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, Curtea a respins o excepție cu același obiect, reținând că textul criticat nu încalcă dispozițiile art. 22 alin. (1) din Constituție.

Soluțiile Curții Constituționale pronunțate în deciziile menționate, precum și considerentele care au stat la baza acestora își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu se invocă elemente noi de natură a schimba această jurisprudență.

În ceea ce privește invocarea, în cauza de față, a încălcării dispozițiilor art. 20 din Constituție, cu referire la prevederile art. 11 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 pct. 2 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, Curtea constată că, întrucât nu se încalcă principiul constituțional al prezumției de nevinovăție, așa cum s-a mai arătat, nu se pune problema încălcării celor două texte din documentele internaționale menționate și, pe cale de consecință, nici a incidenței prevederilor art. 20 din Constituție.

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Octavian Gelu Berindean în Dosarul nr. 98/2005 al Judecătorei Huedin.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 532

din 13 octombrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marilena Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florin Georgescu în Dosarul nr. 2.679/2004 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 aprilie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 2.679/2004, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de apelantul-reclamant Florin Georgescu într-o cauză având ca obiect daune morale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 504 alin. 3 din Codul de

procedură penală contravin dispozițiilor art. 20, art. 21 alin. (1) și (3), art. 52 alin. 3 și art. 53 din Constituție, art. 5 paragraful 5 și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 3 din Protocolul nr. 7 la Convenție, deoarece „restricționează accesul la justiție prin excluderea altor situații prin care se dispune, prin ordonanță a procurorului, încetarea procesului penal, respectiv art. 10 alin. 1 lit. g) din Codul de procedură penală”. De asemenea, se mai susține neconstituționalitatea prevederilor art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală din perspectiva „posibilității organelor de cercetare penală de a tergiversa o cauză penală, până la intervenirea prescripției, absolvind astfel statul de răspundere”, a „manevrării de către organele de anchetă penală a dosarelor de urmărire penală”, respectiv „a imposibilității persoanelor care au fost victima unor abuzuri ale organelor de anchetă de a beneficia de măsuri reparatorii, în condițiile culpei grave a organelor statului”.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă apreciază că textul de lege criticat este constituțional, respectând dispozițiile art. 20 alin. (1) și (2) și art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție, pentru că orice persoană poate formula o cerere de acordare a despăgubirilor, în temeiul art. 504 din Codul de procedură penală, urmând ca instanțele de judecată să decidă dacă această cerere este fondată. Mai mult decât atât, judecătorii sunt obligați conform legii, în cazul în care există neconcordanță între dispozițiile pactelor și tratatelor internaționale privitoare la drepturile omului și dispozițiile interne, să aplice cu prioritate reglementările internaționale, care fac parte din dreptul intern, cu excepția cazului în care dispozițiile interne sunt mai favorabile. De asemenea, consideră că prevederile art. 21 și 53 din Constituție reprezintă o garanție a aplicării dispozițiilor legale, neexistând o încălcare a acestora prin redactarea art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece prevederile art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală nu sunt de natură a încălca dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției, întrucât acestea cuprind actele procedurale prin care procurorul sau instanța de judecată constată o privare sau o restrângere de libertate nelegală. De asemenea, mai arată că în speța de față se invocă faptul că, intervenind prescripția specială, persoana care fusese arestată în faza de urmărire penală nu mai are nici o altă cale procesuală de a sancționa sau de a obține despăgubiri pentru privarea sa de libertate (pe care o consideră ilegală). După cum se cunoaște, trecerea timpului constituie, în anumite condiții, o cauză care pune capăt incidentei legii penale și sancțiunilor sale, fiind o modalitate de „sancționare” a autorităților și un „beneficiu” pentru învinuit sau inculpat. Există situații când prescripția ar putea însă să-i afecteze (ca în cazul de față), motiv pentru care art. 13 din Codul de procedură penală a prevăzut posibilitatea pentru învinuit sau inculpat de a solicita continuarea procesului penal (inclusiv pentru cazul în care a intervenit prescripția), care, dacă va fi finalizat cu una dintre soluțiile prevăzute la art. 504 alin. 3, va oferi posibilitatea solicitării de despăgubiri. Prin urmare, Guvernul consideră că soluțiile reglementate de art. 504 sunt constituționale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală nu opresc părțile interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, de a beneficia de un proces echitabil, precum și de judecarea cauzei lor într-un termen rezonabil, fiind în concordanță cu prevederile art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție și cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată, apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin nici prevederilor art. 52 alin. (3) din Constituție și ale art. 5 paragraful 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât norma criticată reprezintă o concretizare a principiului constituțional potrivit căruia statul răspunde patrimonial, în condițiile legii, pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare. Cât privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală față de prevederile art. 53 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, se arată că dispozițiile legale criticate nu pun în discuție restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală,

conform cărora „*Privarea sau restrângerea de libertate în mod nelegal trebuie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, prin ordonanță a procurorului de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale pentru cauza prevăzută în art. 10 alin. 1 lit. j) ori prin hotărâre a instanței de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, prin hotărâre definitivă de achitare sau prin hotărâre definitivă de încetare a procesului penal pentru cauza prevăzută în art. 10 alin. 1 lit. j)“.*

Aceste prevederi legale încalcă, în opinia autorului excepției, dispozițiile constituționale ale art. 20 referitoare la „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*”, ale art. 21 privind „*Accesul liber la justiție*”, ale art. 52 alin. (3) referitoare la răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare, precum și cele ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, deoarece „restricționează accesul la justiție prin excluderea altor situații prin care se dispune, prin ordonanță a procurorului, încetarea procesului penal, respectiv art. 10 alin. 1 lit. g) din Codul de procedură penală”. De asemenea, autorul excepției susține încălcarea prin textul de lege criticat și a dispozițiilor art. 5 paragraful 5 și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la libertate și la siguranță și, respectiv, dreptul la un proces echitabil, precum și încălcarea prevederilor art. 3 din Protocolul nr. 7 la Convenție, privind dreptul la despăgubiri în caz de eroare judiciară.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală, în raport cu normele constituționale care consacră accesul liber la justiție, s-a mai pronunțat în jurisprudența sa. Astfel, în Decizia nr. 417 din 14 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.044 din 11 noiembrie 2004, Curtea, constatând că textul de lege criticat este „o concretizare a principiului constituțional prevăzut de art. 52 alin. (3) din Constituție, conform căruia «*Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare. Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii [...]*» și, pe cale de consecință, realizarea dreptului la repararea de către stat a pagubei cauzate prin erorile judiciare are loc în condițiile legii”, a reținut că prevederile art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală „nu numai că nu îngăduiesc accesul liber la justiție, ci instituie tocmai normele procedurale necesare exercitării acestui drept, fiind în deplină concordanță și cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), în temeiul cărora procedura de judecată este prevăzută numai prin lege”.

De asemenea, Curtea a statuat, în aceeași decizie, că „reglementarea expresă a actelor procedurale prin care se constată încălcarea libertății individuale nu este de natură a limita accesul liber la justiție al acelor persoane care nu se regăsesc în unul din cazurile enumerate în art. 504 alin. 3, acestea având posibilitatea de a-și valorifica dreptul în justiție pe alte căi legale. Orice persoană interesată se poate adresa justiției, dar în condițiile legii și urmând procedura prevăzută de lege”.

S-a mai arătat că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că liberul acces la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus nici unei condiționări, competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești

revenindu-i legiuitorului, fiind o aplicare a dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2). De altfel, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (cazul *Ashingdane contra Regatului Unit al Marii Britanii* — 1985). Astfel, acest drept, care cere, prin însăși natura sa, o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări sau condiționări atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

Aceste argumente, care au fundamentat soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală, își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe a Curții Constituționale.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florin Georgescu în Dosarul nr. 2.679/2004 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 943/2001 privind înființarea Grupului Interministerial Român pentru Managementul Integrat al Frontierei de Stat

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 943/2001 privind înființarea Grupului Interministerial Român pentru Managementul Integrat al Frontierei de Stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 1 octombrie 2001, cu completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — În vederea îndeplinirii condițiilor de aderare a României la Uniunea Europeană se înființează Grupul Interministerial Român pentru Managementul Integrat al Frontierei de Stat — GIRMIFS, denumit în continuare *grup interministerial*, organism consultativ fără personalitate

juridică, care funcționează pe lângă Ministerul Administrației și Internelor, având sediul în municipiul București, str. Mihai Vodă nr. 6, sectorul 5, și care își desfășoară activitatea în subordinea Consiliului Interministerial pentru Afaceri Interne și Justiție.“

2. Alineatul (2) al articolului 2 va avea următorul cuprins:

„(2) Grupul interministerial stabilește concepția de ansamblu și asigură coordonarea unitară, pe baza Strategiei naționale a managementului integrat al frontierei de stat a României, denumită în continuare *Strategie națională*, a acțiunilor și măsurilor pentru securizarea

frontierei de stat, desfășurate de autoritățile și instituțiile publice prevăzute la art. 3, membre ale acestuia, și cooperează cu organizațiile neguvernamentale care au atribuții și/sau desfășoară activități în domeniu.“

3. La articolul 2, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Grupul interministerial identifică acțiunile prioritare ce se impun a fi desfășurate în domeniul managementului frontierei de stat și actualizează anual documentele de implementare — Planul de acțiune și Planul multianual de investiții. Documentele de implementare se prezintă spre avizare Consiliului Interministerial pentru Afaceri Interne și Justiție și Consiliului Suprem de Apărare a Țării și, ulterior avizării, se difuzează tuturor autorităților și instituțiilor din componența grupului interministerial prin grija secretariatului acestuia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.“

4. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Grupul interministerial își desfășoară activitatea sub autoritatea și sub conducerea directă a secretarului de stat pentru integrare europeană din Ministerul Administrației și Internelor, în calitate de președinte, iar în lipsa acestuia, sub cea a adjunctului șefului Departamentului ordine și siguranță publică, în calitate de vicepreședinte.

(2) Grupul interministerial este format din secretari de stat desemnați prin ordin de către conducătorii autorităților administrației publice centrale și ai instituțiilor din domeniul apărării, ordinii publice și siguranței naționale, abilitate să întreprindă activități în acest domeniu, conducători ai autorităților naționale de control și șefi ai structurilor din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, în calitate de reprezentanți ai utilizatorilor finali, după cum urmează:

A. secretari de stat desemnați prin ordin de către:

- a) ministrul justiției;
- b) ministrul afacerilor externe;
- c) ministrul apărării naționale;
- d) ministrul finanțelor publice;
- e) ministrul sănătății;
- f) ministrul muncii, solidarității sociale și familiei;
- g) ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale;
- h) ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului;
- i) directorul Serviciului de Informații Externe;
- j) directorul Serviciului Român de Informații;

B. conducători ai autorităților naționale de control:

- a) șeful Autorității Naționale a Vănilor;
- b) președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor;
- c) comisarul general al Gărzii Naționale de Mediu;
- d) președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor;

C. șefi ai structurilor din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, cu atribuții în materie, desemnați prin ordin al ministrului administrației și internelor, în calitate de reprezentanți ai utilizatorilor finali ai Sistemului integrat pentru securitatea frontierei, denumit în continuare *SISF*.

(3) La lucrările grupului interministerial participă, în calitate de reprezentanți ai structurilor de sprijin, persoane anume desemnate de: ministrul comunicațiilor și tehnologiei informației, ministrul integrării europene, ministrul delegat pentru coordonarea Secretariatului General al Guvernului, ministrul delegat pentru controlul implementării programelor cu finanțare internațională și urmărirea aplicării acquis-ului comunitar, directorul Serviciului de Telecomunicații Speciale și președintele Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații.

(4) În lipsa persoanelor prevăzute la alin. (2), grupul interministerial își desfășoară activitatea în prezența locțiitorilor acestora, desemnați în condițiile legii, sau, după caz, a directorilor însărcinați cu problematica SSIF.

(5) La lucrările grupului interministerial pot participa, în calitate de invitați, și alți reprezentanți ai autorităților administrației publice centrale sau ai organizațiilor neguvernamentale, precum și experți independenți din diverse sectoare de activitate.“

5. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Grupul interministerial se reunește în ședințe ordinare lunare sau, ori de câte ori este necesar, în ședințe extraordinare. Ședințele ordinare se organizează, de regulă, după ședința Consiliului Interministerial pentru Afaceri Interne și Justiție.

(2) Convocarea membrilor grupului interministerial în ședințe extraordinare se face de către președinte sau vicepreședinte, după caz, la solicitarea oricărui membru sau pe baza deciziei Consiliului Interministerial pentru Afaceri Interne și Justiție.

(3) Ședințele grupului interministerial sunt pregătite de Unitatea de management a proiectului pentru Sistemul integrat pentru securitatea frontierei, denumită în continuare *UMP-SISF*, directorul acesteia îndeplinind atribuțiile de secretar al grupului interministerial.

(4) Modul de organizare și desfășurare a ședințelor grupului interministerial se stabilește prin regulament propriu adoptat prin decizie a acestuia.“

6. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Grupul interministerial are următoarele atribuții:

a) soluționează problemele specifice cu care se confruntă sau, după caz, sesizează Consiliul Interministerial pentru Afaceri Interne și Justiție și propune adoptarea măsurilor ce se impun pentru soluționarea acestora;

b) adoptă decizii în vederea asigurării coerenței în procesul de elaborare și implementare de politici, strategii și programe ale autorităților și instituțiilor care au reprezentanți desemnați în cadrul acestuia;

c) avizează proiectul Strategiei naționale, actualizat de UMP-SISF, elaborat pe baza propunerilor formulate de autoritățile și instituțiile prevăzute la art. 3, în vederea prezentării acestuia spre aprobare prin hotărâre a Guvernului;

d) coordonează acțiunile pentru securitatea frontierei de stat ale instituțiilor și autorităților membre, urmărește și asigură prin intermediul acestora aplicarea procedurilor de supraveghere și control la frontieră și respectarea obligațiilor și angajamentelor României prevăzute în convențiile internaționale în domeniu;

e) coordonează activitățile de realizare a SISF, precum și armonizarea acestuia cu legislația ori cu practicile comunitare și internaționale;

f) formulează, prin deciziile adoptate, recomandări pentru autoritățile și instituțiile membre, cu privire la cadrul legislativ, instituțional și de implementare a Strategiei naționale;

g) avizează activitatea de realizare a SISF, desfășurată de UMP-SISF;

h) monitorizează activitatea grupurilor de lucru constituite în subordinea sa și adoptă deciziile necesare sau, după caz, formulează propunerile ce se impun.

(2) Activitățile prevăzute la alin. (1) se vor desfășura fără a se produce imixțiuni în competențele și activitățile specifice fiecărei instituții.“

7. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Secretariatul grupului interministerial se asigură de UMP-SISF, structură executivă specializată a grupului interministerial, unitate în componența aparatului central al Ministerului Administrației și Internelor, și are următoarele atribuții:

- a) pregătește ședințele grupului interministerial;
- b) întocmește și distribuie materialele aferente fiecărei ședințe a grupului interministerial autorităților și instituțiilor membre ale acestuia, precum și invitațiilor;
- c) monitorizează îndeplinirea obiectivelor stabilite în ședințele grupului interministerial și elaborează rapoarte și informări asupra stadiului de îndeplinire a acestora, pe care le prezintă președintelui grupului interministerial;
- d) ține evidența deciziilor adoptate de grupul interministerial, pe care le transmite autorităților și instituțiilor interesate în vederea punerii în aplicare, precum și a modului de îndeplinire a acestora.

(2) UMP-SISF, în scopul realizării și implementării SISF, are următoarele atribuții principale:

a) planifică și coordonează evaluările privind modalitățile de aplicare a măsurilor stabilite în cadrul Strategiei naționale și formulează propuneri pentru corelarea strategiilor în domeniu, adoptate la nivelul autorităților și instituțiilor membre ale grupului interministerial;

b) asigură comunicarea interministerială în domeniul managementului SISF, precum și armonizarea punctelor de vedere în această problematică;

c) reprezintă punctul de contact atât pentru autoritățile și instituțiile române, cât și pentru cele străine, care dețin, procesează și furnizează, după caz, datele privind stadiul realizării SISF;

d) cooperează cu organisme ale Uniunii Europene specializate în domeniul managementului frontierei sau cu alte organizații și organisme similare, după caz;

e) formulează, pregătește și contribuie la fundamentarea deciziilor necesare asigurării coerenței în procesul de realizare și actualizare a Strategiei naționale, precum și a documentelor de implementare, după caz;

f) monitorizează implementarea Strategiei naționale, scop în care elaborează studii, analize și sinteze pentru informarea conducerii Ministerului Administrației și Internelor;

g) monitorizează achizițiile publice de bunuri și servicii pentru realizarea SISF, în sensul asigurării integrării acestora;

h) elaborează proiecte de acte normative, asigurând construcția legislativ-normativă pentru SISF, și își asigură activitatea de asistență juridică;

i) urmărește evoluția și formulează propuneri pentru implementarea acquis-ului comunitar în legislația națională, pentru SISF;

j) urmărește asigurarea de către integratorul de sistem a suportului logistic integrat constând în pregătirea personalului, mentenanță, garanție, suport pentru utilizatori, materiale și documentație, necesar pentru realizarea și menținerea funcționalității SISF;

k) elaborează documentele de planificare și raportare privind stadiul proiectului SISF;

l) coordonează realizarea SISF ca obiectiv principal pentru implementarea Strategiei naționale, împreună cu structurile de specialitate din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.“

8. Articolul 7 va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Conducătorii autorităților și ai instituțiilor membre ale grupului interministerial dispun măsurile

necesare pentru a asigura comunicarea la secretariatul acestuia a stadiului îndeplinirii angajamentelor asumate prin documentele de implementare, după cum urmează:

a) lunar, pe data de întâi — stadiul îndeplinirii angajamentelor prevăzute în Planul de acțiuni;

b) lunar, pe data de întâi — stadiul realizării acțiunilor prevăzute în Planul multianual de investiții.

(2) Modul de comunicare a datelor prevăzute la alin. (1) de către structurile Ministerului Administrației și Internelor se stabilește prin ordin al ministrului administrației și internelor, iar pentru celelalte instituții și autorități membre ale grupului interministerial, prin decizie a acestuia.“

9. Articolul 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) În structura grupului interministerial se constituie și funcționează grupuri de lucru formate din specialiști desemnați de conducătorii autorităților și instituțiilor membre ale acestuia.

(2) Grupurile de lucru își desfășoară lucrările în plen, la convocarea secretarului grupului interministerial, în funcție de necesități.

(3) Reprezentanții instituțiilor și autorităților în cadrul grupurilor de lucru se stabilesc prin ordin/decizie al/a conducătorilor acestora și se comunică secretariatului grupului interministerial.

(4) Grupurile de lucru și domeniile pentru care acestea se constituie, atribuțiile și modul de organizare și funcționare se stabilesc prin regulament aprobat prin decizie a grupului interministerial.“

10. Articolul 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Principalele competențe ale instituțiilor abilitate, prin care se asigură realizarea obiectivului prevăzut la art. 2, se vor exercita pentru îndeplinirea corespunzătoare a următoarelor activități:

a) punerea în practică a Strategiei naționale, aprobată prin hotărâre a Guvernului;

b) armonizarea legislației naționale cu acquis-ul comunitar în domeniul managementului integrat al frontierei;

c) introducerea și aplicarea adecvată a procedurilor de control la frontieră, potrivit cerințelor acquis-ului comunitar;

d) realizarea sistemelor informatice proprii, compatibile cu SISF;

e) modernizarea echipamentelor tehnice și a infrastructurii la frontieră prin realizarea SISF;

f) cooperarea cu instituțiile similare ale statelor membre ale Uniunii Europene în lupta împotriva migrației ilegale și crimei organizate transfrontaliere;

g) cooperarea cu organizațiile neguvernamentale în domenii de interes pentru managementul integrat al frontierei;

h) adoptarea de măsuri eficiente și eficiente pentru fluidizarea circulației călătorilor și mărfurilor la frontieră.“

11. Articolul 10 va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) Persoanele care fac parte din grupurile de lucru își păstrează calitatea pe care o au la autoritățile și instituțiile de la care provin, precum și toate drepturile ce decurg din această calitate.

(2) Sarcinile grupurilor de lucru se îndeplinesc de către membrii acestora în cadrul atribuțiilor legale de serviciu.

(3) Cheltuielile materiale și de capital necesare pentru desfășurarea ședințelor grupului interministerial se suportă din bugetul de venituri și cheltuieli al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.“

12. Articolul 11 va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — Deciziile grupului interministerial sunt acte administrative cu caracter intern pentru toți membrii săi și stau la baza propunerilor de acte normative și a măsurilor adoptate de conducătorii autorităților și ai instituțiilor implicate în exercitarea atribuțiilor ce le sunt conferite de lege pe linia securității frontierei de stat.“

13. Articolul 12 va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — Raporturile grupului interministerial cu organele judiciare, precum și cu celelalte autorități se stabilesc și se desfășoară în nume propriu, sub semnătura președintelui acestuia ori a vicepreședintelui, sau prin intermediul persoanelor prevăzute ori desemnate conform prevederilor art. 3 alin. (1) și (2).“

14. Alineatele (1) și (2) ale articolului 13 se abrogă.**15. Alineatul (3) al articolului 14 va avea următorul cuprins:**

„(3) Dezbaterile din plenul grupului interministerial și documentele adoptate se consemnează într-un proces-verbal sau pe suport magnetic, prin grija secretarului de ședință, gestionarea acestor informații asigurându-se de secretariatul grupului interministerial.“

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 943/2001 privind înființarea Grupului Interministerial Român pentru Managementul Integrat al Frontierei de Stat, cu completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul administrației și internelor,

Anghel Andreescu,
secretar de stat

p. Ministrul justiției,
Maria Cristina Manda,
secretar de stat

p. Ministrul afacerilor externe,
Anton Niculescu,
secretar de stat

Ministrul delegat pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului,
Mihai Alexandru Voicu

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 13 octombrie 2005.
Nr. 1.248.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind criteriile pentru planuri naționale de eradicare accelerată a brucelozei, tuberculozei și leucozei enzootice bovine

Văzând Referatul de aprobare nr. 35.205 din 17 octombrie 2005, întocmit de Direcția generală sanitară veterinară din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

având în vedere prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 738/2005 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Norma sanitară veterinară privind criteriile pentru planuri naționale de eradicare accelerată a brucelozei, tuberculozei și leucozei enzootice bovine, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor, institutele veterinare centrale și direcțiile sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor județene și a municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă orice alte dispoziții contrare.

Art. 4. — Prezentul ordin constituie transpunerea Directivei Consiliului 78/52/CEE ce stabilește criteriile

comunitare pentru planuri naționale de eradicare accelerată a brucelozei, tuberculozei și leucozei enzootice bovine, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 015 din 19 ianuarie 1978, p. 34.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la 30 de zile de la publicare.

p. Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare
și pentru Siguranța Alimentelor,
Dan Marcu

București, 19 octombrie 2005.
Nr. 104.

ANEXĂ

NORMĂ SANITARĂ VETERINARĂ privind criteriile pentru planuri naționale de eradicare accelerată a brucelozei, tuberculozei și leucozei enzootice bovine

Art. 1. — Pentru a beneficia de contribuția financiară comunitară prevăzută de Directiva 77/391/CEE, fiecare plan de eradicare la care se referă art. 2, 3 și 4 din aceasta trebuie să îndeplinească, în raport cu efectivele la care se aplică, cel puțin criteriile stabilite de prezenta normă sanitară veterinară.

Art. 2. — În scopul prezentei norme sanitare veterinare, trebuie să se aplice următoarele definiții:

1. În cazul brucelozei bovine:

a) *efective de bovine de tip B1*: efective în cazul cărora anamneza clinică, vaccinarea și statusul serologic nu sunt cunoscute;

b) *efective de bovine de tip B2*: efective în cazul cărora anamneza clinică, vaccinarea și statusul serologic sunt cunoscute și în care testele de monitorizare de rutină sunt efectuate în conformitate cu regulile naționale pentru aducerea acestor efective la statusul de tip B3 sau B4;

c) *efective de bovine de tip B3*: efective libere de bruceloză în înțelesul Normei sanitare veterinare privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu animale din speciile bovine și porcine, aprobată prin Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 236/2002, ce transpune în legislația națională Directiva Consiliului 64/432/CEE;

d) *efective de bovine de tip B4*: efective oficial libere de bruceloză în sensul Normei sanitare veterinare privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu animale din speciile bovine și porcine, aprobată prin Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 236/2002 ce transpune în legislația națională Directiva Consiliului 64/432/CEE;

2. În cazul tuberculozei bovine:

a) *efective de bovine de tip T1*: efective în cazul cărora anamneza clinică și statusul testelor de tuberculinare nu sunt cunoscute;

b) *efective de bovine de tip T2*: efective în cazul cărora anamneza clinică și statusul testelor de tuberculinare sunt cunoscute și în care testele de monitorizare de rutină sunt

efectuate în conformitate cu regulile naționale pentru aducerea acestor efective la statusul de tip T3;

c) *efective de bovine de tip T3*: efective oficial libere de tuberculoză în sensul Normei sanitare veterinare privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu animale din speciile bovine și porcine, ce transpune în legislația națională Directiva Consiliului 64/432/CEE;

3. *animale suspecte*: orice animal din specia bovine, care prezintă simptome ce indică posibila prezență a tuberculozei, brucelozei sau a leucozei enzootice bovine și pentru care un diagnostic corespunzător nu a confirmat oficial, dar nici nu a exclus oficial prezența uneia sau mai multora dintre aceste boli;

4. *medic veterinar oficial*: medicul veterinar desemnat de autoritatea sanitară veterinară competentă;

5. *mijloace de transport*: acele părți de vehicule cu motor, vehicule de cale ferată și aparate de zbor amenajate pentru încărcare, calele vapoarelor și containerele destinate transportului terestru, maritim și aerian.

CAPITOLUL I Prevederi generale

Art. 3. — (1) În toate cazurile, accelerarea prevăzută de Directiva 77/391/CEE implică o reducere semnificativă a perioadei necesare finalizării cu succes a planului de eradicare în comparație cu perioada necesară pentru programele aflate în derulare.

(2) Măsurile ce trebuie să fie luate pentru atingerea acestui scop sunt următoarele:

1. proporția populației naționale de bovine care face obiectul măsurilor de eradicare și prevenire trebuie să fie atât de crescută încât majoritatea sau toate aceste bovine să poată face obiectul unor controale de monitorizare cât mai curând posibil;

2. compensația pentru animalele tăiate în baza avizelor medicului veterinar oficial trebuie să fie realizată într-o astfel de manieră încât crescătorii să fie compensați corespunzător;

3. numărul personalului de laborator trebuie să fie crescut și trebuie să existe o îmbunătățire a condițiilor de efectuare a diagnosticului în laborator — în măsura în care mai sunt de luat astfel de măsuri —, astfel încât să se atingă un nivel care este suficient pentru a face posibilă aplicarea măsurilor definite la pct. 1;

4. măsurile introduse pentru a se combate bolile enzootice trebuie să fie aplicate sistematic;

5. pentru a se garanta că accelerarea este pe deplin eficientă, trebuie să se aplice toate măsurile descrise la pct. 1—4.

Art. 4. — (1) În scopul monitorizării oficiale a mișcării animalelor, bovinele sunt înregistrate și identificate într-o manieră permanentă.

(2) Pentru fiecare dintre bolile pentru care există un plan de eradicare, Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor trebuie să elaboreze și să țină la zi o evidență oficială a efectivelor de bovine cuprinse în planul respectiv, clasificate în conformitate cu statusul de sănătate al acestora.

CAPITOLUL II

Prevederi specifice referitoare la bruceloză bovină

Art. 5. — În cadrul unui plan de eradicare a brucelozei:

a) prezența și suspiciunea prezenței brucelozei se notifică în mod obligatoriu și imediat autorității sanitare veterinare competente;

b) orice tratament terapeutic al brucelozei este interzis;

c) dacă se practică vaccinarea împotriva brucelozei, aceasta este efectuată sub supraveghere veterinară oficială, dar trebuie suspendată cât mai curând posibil, astfel încât efectivele să poată trece la stadiul de efective libere oficial de bruceloză.

Art. 6. — (1) Atunci când într-un efectiv există un animal suspect de bruceloză, autoritățile sanitare veterinare competente trebuie să se asigure că investigațiile oficiale sunt efectuate cât mai curând posibil, pentru a se confirma sau a se infirma prezența acestei boli.

(2) Până la rezultatul acestor investigații, autoritățile sanitare veterinare competente trebuie să dispună:

a) punerea efectivului sub supraveghere veterinară oficială;

b) interzicerea tuturor mișcărilor în sau din efectiv, în afară de cazul în care sunt autorizate de autoritatea sanitară veterinară competentă în scopul tăierii fără întârziere. Totuși, mișcarea bovinelor castrate în cadrul fermei, după izolarea animalelor suspecte, poate fi autorizată de autoritățile sanitare veterinare competente, cu condiția ca animalele castrate să fie transferate în efective pentru îngrășare, iar de acolo către abator;

c) izolarea în cadrul efectivului a animalelor suspecte.

(3) Măsurile la care se referă alin. (1) nu trebuie să fie ridicate până când nu este oficial exclusă prezența sau suspiciunea prezenței brucelozei în efectivul respectiv.

(4) Atunci când prezența brucelozei este confirmată oficial într-un efectiv, Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor trebuie să ia măsurile corespunzătoare pentru a preveni orice răspândire a bolii și trebuie să se asigure că:

a) sunt interzise toate mișcărilor în sau din efectivul în cauză, în afară de cazul în care sunt autorizate de către autoritățile sanitare veterinare competente, în scopul tăierii fără întârziere. Totuși, mișcarea bovinelor castrate în cadrul fermei poate fi autorizată de autoritățile sanitare veterinare competente, după izolarea și marcarea înainte de tăiere a animalelor infectate și a bovinelor estimate de aceleași autorități ca infectate, cu condiția ca animalele castrate să fie transferate în efective pentru îngrășare și de acolo către abator;

b) animalele la care prezența brucelozei a fost oficial confirmată și animalele care au fost infectate de acestea sunt izolate în cadrul efectivului;

c) sunt supuse respectării condițiilor Normei sanitare veterinare privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu animale din speciile bovine și porcine, ce transpune în legislația națională Directiva Consiliului 64/432/CEE;

d) animalele la care prezența brucelozei a fost oficial confirmată, animalele care au fost examinate, cu rezultate nefavorabile, precum și animalele considerate de autoritățile sanitare veterinare competente ca infectate sunt izolate și marcate înainte de tăierea acestora în conformitate cu art. 7;

e) laptele de la vacile infectate poate fi utilizat numai în hrana animalelor din aceeași fermă, după tratament termic corespunzător;

f) fără a aduce atingere prevederilor naționale referitoare la produsele alimentare, laptele de la bovinele dintr-un efectiv infectat nu poate fi livrat către o unitate de prelucrare a laptelui, exceptând cazul în care este supus unui tratament termic corespunzător;

g) carcasele, semicarcasele, sferturile, bucățile și organele de la animalele infectate, destinate ca hrană pentru animale, sunt tratate astfel încât să se evite contaminarea;

h) feteșii, vițeei neviabili, vițeei care au murit de bruceloză după fătare sau placentele sunt îndepărtate cu atenție și distruse imediat, cu excepția situației în care acestea urmează să fie examinate;

i) patele, gunoiul și orice altă materie sau substanță care a intrat în contact cu vaca ori cu vițelul infectat sau cu placenta sunt distruse imediat, arse ori îngropate după aspersare cu dezinfectant;

j) reglementări oficiale pentru controlul unităților, precum unitățile de ecarisare a carcaselor, trebuie să asigure că nu este nici un pericol ca materialul să producă răspândirea brucelozei;

k) gunoiul din adăposturi sau padocuri utilizate de animale este depozitat într-un loc inaccesibil animalelor de fermă, tratat cu un dezinfectant adecvat și stocat pentru cel puțin 3 săptămâni. Nu este necesară utilizarea dezinfectantului dacă îngrășământul este acoperit cu un strat de îngrășământ neinfestat sau cu un strat de pământ. Purinul din țarcuri sau alte padocuri utilizate de animale trebuie să fie dezinfectat, dacă nu este colectat în același timp cu îngrășământul.

Art. 7. — După un examen serologic, bacteriologic sau anatomopatologic animalele la care prezența brucelozei a fost stabilită oficial și cele considerate de autoritățile

veterinare competente a fi infectate sunt tăiate sub supraveghere veterinară oficială, cât mai curând posibil și la maximum 30 de zile după ce proprietarului lor sau persoanei responsabile i s-au notificat oficial rezultatele testelor și obligația sa, în cadrul planului de eradicare, de a tăia bovinele în cauză în intervalul de timp menționat.

Art. 8. — (1) După tăierea bovinelor la care se face referire la art. 7 și înainte de repopulare, adăposturile sau alte clădiri pentru efective și toate containerele, echipamentul și alte articole utilizate pentru animale sunt curățate și dezinfectate sub supraveghere veterinară oficială, în conformitate cu instrucțiunile date de medicul veterinar oficial. Reutilizarea pășunilor pe care s-au hrănit aceste animale nu trebuie să aibă loc timp de 60 de zile după mutarea acestora de pe astfel de pășuni; autoritățile veterinare competente pot face derogare de la această interdicție în cazul animalelor castrate, cu condiția ca aceste animale să poată părăsi aceste pășuni numai pentru a fi tăiate sau mutate în efective pentru îngrășare și de acolo la abator.

(2) Toate mijloacele de transport, containerele și echipamentul sunt curățate și dezinfectate după transportul animalelor dintr-un efectiv infectat, precum și produsele de la astfel de animale, materialele sau substanțele care au intrat în contact cu astfel de animale. Zonele de încărcare pentru astfel de animale trebuie să fie curățate și dezinfectate după utilizare.

(3) Dezinfectantul ce trebuie să fie utilizat și concentrația acestuia sunt autorizate oficial de autoritatea sanitară veterinară competentă.

Art. 9. — După tăierea bovinelor la care se face referire la art. 7:

a) fără a aduce atingere prevederilor art. 11, nici o bovină nu poate părăsi efectivul respectiv, cu excepția cazului în care a fost dată autorizația pentru tăiere fără întârziere de către autoritatea sanitară veterinară competentă. Mișcarea bovinelor castrate în cadrul fermei poate fi autorizată de autoritatea veterinară competentă, cu condiția ca animalele castrate să fie mutate în efective pentru îngrășare și apoi la abator;

b) testele pentru bruceloză sunt efectuate în efectivul respectiv, pentru a se confirma că boala a fost eliminată;

c) efectivul nu este repopulat cu animale pentru reproducție înainte ca animalele în vârstă de peste 12 luni, care rămân în efectiv în acest scop, să fie supuse unuia sau mai multor examene serologice oficiale pentru bruceloză. Totuși, pentru bovinele care au fost vaccinate în conformitate cu prevederile Normei sanitare veterinare privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu animale din speciile bovine și porcine, ce transpune în legislația națională Directiva Consiliului 64/432/CEE, acest test nu este necesar înaintea vârstei de 18 luni.

Art. 10. — Testarea serologică oficială este efectuată în efective de tip B1 și B2 până în momentul în care acestea devin de tip B3 sau B4.

Art. 11. — (1) Toate femelele și toți taurii din efectivele de tip B1, destinate pentru efectivele de tip B2:

a) dacă sunt în vârstă de peste 12 luni, au fost supuse unui test serologic aprobat oficial, efectuat într-o perioadă de

30 de zile anterioare mișcării și sunt însoțite de un certificat în acest scop, emis de medicul veterinar oficial;

b) sunt izolate imediat după sosire, timp de cel puțin 60 de zile, și, dacă sunt în vârstă de peste 12 luni, au fost ulterior supuse unui test serologic aprobat oficial înainte de admiterea în efectivul de tip B2.

(2) Toate femelele și toți taurii din efectivele de tip B2, destinate altui efectiv de tip B2:

a) dacă sunt în vârstă de peste 12 luni, au fost supuse unui test serologic aprobat oficial, efectuat în cadrul unei perioade de 30 de zile anterioare mișcării și sunt însoțite de un certificat în acest scop, emis de medicul veterinar oficial;

b) în timpul transferului, nu intră în contact cu animale din efective cu un status de sănătate inferior.

(3) Transferul de animale între efectivele de tip B3 și B4 este efectuat în baza respectării cerințelor Normei sanitare veterinare privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu animale din speciile bovine și porcine, ce transpune în legislația națională Directiva Consiliului 64/432/CEE.

Art. 12. — (1) Sunt luate măsuri de control oficial pentru a preveni reînfectarea din alte surse a unui efectiv din care bruceloză a fost eliminată.

(2) Toate mișcările bovinelor în și din efective cuprinse într-un plan de eradicare sunt supuse monitorizării oficiale.

(3) Măsurile de control al mișcării la care se referă alin. (2) pot fi aplicate fără a se aduce atingere măsurilor comunitare existente referitoare la mișcarea în și din efectivele libere de bruceloză și oficial libere de bruceloză.

CAPITOLUL III

Prevederi specifice referitoare la tuberculoza bovină

Art. 13. — În cadrul unui plan de eradicare accelerată a tuberculozei:

A. prezența și suspiciunea tuberculozei sunt obligatoriu și imediat notificate autorității veterinare competente;

B. sunt interzise următoarele:

a) orice tratament terapeutic sau de desensibilizare față de tuberculoză;

b) vaccinarea împotriva tuberculozei.

Art. 14. — (1) Dacă în efectiv există un animal suspect de tuberculoză, autoritățile veterinare competente trebuie să se asigure că sunt efectuate investigații oficiale, cât mai curând posibil, pentru a se confirma sau a se infirma prezența acestei boli.

(2) Până la rezultatul acestor investigații, autoritățile sanitare veterinare competente trebuie să dispună:

a) punerea efectivului sub supraveghere veterinară oficială;

b) interzicerea oricărei mișcări în sau din efectiv, în afară de cazul în care aceasta este autorizată de autoritățile sanitare veterinare competente în scopul tăierii fără întârziere;

c) izolarea animalelor suspecte în interiorul efectivului.

(3) Măsurile la care se referă alin. (1) nu trebuie să fie ridicate până la confirmarea sau infirmarea oficială a prezenței tuberculozei sau a suspiciunii tuberculozei în efectivul în cauză.

(4) Atunci când prezența tuberculozei este confirmată oficial, Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor trebuie să ia măsurile corespunzătoare pentru a preveni orice răspândire a bolii și trebuie să se asigure în special că:

a) sunt interzise toate mișcărilor în sau din efectivul în cauză, în afară de cazul în care sunt autorizate de autoritățile sanitare veterinare competente în scopul tăierii fără întârziere;

b) bovinele la care a fost oficial confirmată prezența tuberculozei și animalele care au fost infectate de acestea sunt izolate în cadrul efectivului;

c) bovinele sunt supuse fără întârziere unui examen pentru tuberculoză;

d) bovinele la care prezența tuberculozei a fost confirmată oficial, care au fost examinate așa cum este stipulat la lit. c), cu rezultate nefavorabile, și animalele considerate de autoritățile sanitare veterinare competente ca infectate sunt izolate și marcate înainte de tăierea acestora, în conformitate cu art. 15;

e) laptele de la vacile infectate poate fi utilizat numai în hrana animalelor din aceeași fermă, după tratamentul termic corespunzător;

f) fără a se aduce atingere prevederilor naționale referitoare la produsele alimentare, laptele de la bovinele dintr-un efectiv infectat nu poate fi livrat către o unitate de prelucrare a laptelui, exceptând cazul în care a fost supus unui tratament termic adecvat;

g) carcasele, semicarcasele, sferturile, bucățile și organele de la bovine infectate, destinate utilizării ca hrană pentru animale, sunt tratate astfel încât să se evite contaminarea;

h) reglementări oficiale pentru controlul unităților, cum ar fi unitățile de ecarisare a carcaselor, trebuie să asigure că nu este nici un pericol ca materialul să producă răspândirea tuberculozei;

i) gunoiul din adăposturi sau alte clădiri utilizate de animale este depozitat într-un loc inaccesibil animalelor de fermă, tratat cu un dezinfectant adecvat și stocat pentru cel puțin 3 săptămâni. Utilizarea dezinfectantului nu este necesară dacă îngrășământul este acoperit cu un strat de îngrășământ neinfestat sau cu un strat de pământ. Purinul din țarcuri sau alte clădiri utilizate de animale trebuie să fie dezinfectat, dacă nu este colectat în același timp cu îngrășământul.

Art. 15. — (1) Ca urmare a unui examen bacteriologic, anatomopatologic sau test tuberculinic, animalele la care prezența tuberculozei a fost stabilită oficial și cele considerate de autoritățile sanitare veterinare competente a fi infectate sunt tăiate sub supraveghere veterinară oficială, cât mai curând posibil și nu mai târziu de 30 de zile după ce proprietarului lor sau persoanei responsabile i s-au notificat oficial rezultatele testelor și obligația sa, în cadrul planului de eradicare, de a tăia bovinele în cauză în intervalul de timp menționat.

(2) Totuși, în cazul animalelor care au fost examinate pentru tuberculoză cu rezultate nefavorabile, dar fără a prezenta simptome clinice ale bolii, autoritățile sanitare veterinare competente pot extinde până la 3 luni perioada prevăzută la alin. (1):

a) în cazul unei femele gestante care urmează să fete într-o perioadă de până la 3 luni;

b) atunci când acestea dispun tăierea tuturor bovinelor dintr-un efectiv de peste 20 de capete, într-o regiune în care, din motive tehnice legate de capacitatea abatoarelor desemnate pentru acest scop, tăierea nu poate fi efectuată într-un interval de 30 de zile.

Art. 16. — (1) După tăierea bovinelor la care se face referire la art. 15 și înaintea repopulării, adăposturile și alte clădiri pentru efective și toate containerele, echipamentul și alte articole utilizate pentru animale sunt curățate și dezinfectate sub supraveghere veterinară oficială, în conformitate cu instrucțiunile date de medicul veterinar oficial.

(2) Toate mijloacele de transport, containerele și echipamentul sunt curățate și dezinfectate după transportul animalelor dintr-un efectiv infectat sau produsele de la astfel de animale, materialele, precum și substanțele care au intrat în contact cu astfel de animale. Zonele de încărcare pentru astfel de animale trebuie să fie curățate și dezinfectate după utilizare.

(3) Dezinfectantul ce trebuie să fie utilizat și concentrația acestuia sunt autorizate oficial de autoritatea sanitară veterinară competentă.

Art. 17. — După tăierea bovinelor la care se face referire la art. 15:

a) fără a se aduce atingere prevederilor art. 19, nici o bovină nu poate părăsi efectivul respectiv, în afară de cazul în care a fost dată autorizația pentru tăiere fără întârziere, de către autoritatea sanitară veterinară competentă;

b) testele pentru tuberculoză sunt efectuate în efectivul respectiv pentru a se confirma că această boală a fost eliminată;

c) efectivul nu este repopulat înainte ca bovinele cu vârsta de peste 6 săptămâni, rămase în efectiv, să fie supuse unuia sau mai multor teste oficiale pentru tuberculoză.

Art. 18. — În baza unui plan pentru eradicarea tuberculozei, testul intradermic de tuberculinare supravegheat oficial este efectuat la toate bovinele cu vârsta de peste 6 săptămâni, cel puțin la fiecare 6 luni, în efectivele de tip T1 și T2, până în momentul în care devin efective de tip T3.

Art 19. — (1) Orice animal dintr-un efectiv de tip T1 și destinat unui efectiv de tip T2:

a) a fost supus unui test intradermic de tuberculinare, efectuat într-o perioadă de 30 de zile înaintea mișcării și este însoțit de un certificat în acest scop, emis de medicul veterinar oficial;

b) este izolat imediat după sosire pentru cel puțin 60 de zile și este supus unui nou test intradermic de tuberculinare oficial, înainte de admiterea în efectiv.

(2) Orice animal dintr-un efectiv de tip T2 și destinat pentru alt efectiv de tip T2:

a) este supus unui test intradermic de tuberculinare într-o perioadă de 30 de zile înainte de mișcare și este însoțit de un certificat în acest scop, emis de medicul veterinar oficial;

b) în timpul transferului, nu intră în contact cu bovine din efective cu un status de sănătate inferior.

(3) Orice transfer de bovine între efective de tip T3 este efectuat și supus respectării cerințelor Normei sanitare veterinare privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu animale din speciile bovine și porcine, ce transpune în legislația națională Directiva Consiliului 64/432/CEE.

Art. 20. — (1) Sunt luate măsuri de control oficiale pentru a se preveni ca un efectiv în care tuberculoza a fost eliminată să fie reinfecat din alte surse de infecție.

(2) Toate mișcările bovinelor în și din efectivele cuprinse într-un plan de eradicare sunt supuse supravegherii veterinare oficiale.

(3) Măsurile de control al mișcării la care se referă alin. (2) pot fi aplicate fără a aduce atingere măsurilor naționale existente privind mișcarea în și din efectivele libere oficial de tuberculoză.

CAPITOLUL IV

Prevederi specifice referitoare la leucoza enzootică bovină

Art. 21. — Până la intrarea în vigoare a regulilor comunitare transpuse în legislația națională și fără a aduce atingere art. 4 alin. (3) din Directiva 77/391/CEE se aplică prevederile naționale privind depistarea leucozei și clasificarea efectivelor cu privire la leucoză.

Art. 22. — În baza unui plan de eradicare a leucozei enzootice bovine:

a) prezența și suspiciunea prezenței leucozei enzootice bovine și în special tumori ale sistemului limfatic și ale altor organe ale bovinelor sunt notificate obligatoriu și imediat autorității veterinare competente;

b) este interzis tratamentul terapeutic sau vaccinarea împotriva leucozei enzootice bovine de orice tip.

Art. 23. — În pofida oricăror măsuri adoptate în conformitate cu prevederile naționale, în cazul suspiciunii de leucoză enzootică bovină, atunci când prezența acesteia este confirmată oficial într-un efectiv, autoritatea sanitară veterinară competentă trebuie să ia măsurile corespunzătoare pentru a preveni răspândirea bolii și trebuie să se asigure, în special, că:

a) este interzisă orice mișcare a animalelor din acest efectiv, în afară de cazul în care aceasta este autorizată de autoritățile veterinare competente, în scopul tăierii fără întârziere;

b) efectivul în cauză este izolat astfel încât bovinele să nu intre în contact cu bovine care nu aparțin acestui efectiv;

c) laptele de la vacile infectate poate fi utilizat în hrana animalelor numai după tratament termic corespunzător sau după ce a fost livrat către o unitate de prelucrare a laptelui pentru a fi supus unui astfel de tratament. Poate fi autorizată hrănirea animalelor cu lapte care nu a fost supus unui tratament termic, în cazul efectivelor în care toate animalele urmează să fie tăiate în conformitate cu art. 24 lit. a);

d) carcasele, semicarscasele, sferturile, bucățile și organele de la animalele infectate, destinate hranei pentru animale, sunt tratate astfel încât să se evite contaminarea;

e) reglementările oficiale pentru controlul unităților, cum ar fi unitățile de ecarisare a carcaselor, s-au asigurat că

nu este nici un pericol ca materialul să producă răspândirea leucozei enzootice bovine;

f) crescătorul de animale notifică medicului veterinar oficial moartea sau tăierea de necesitate a oricărei bovine din ferma sa.

Art. 24. — În cadrul planului de eradicare:

a) atunci când un astfel de plan prevede tăierea tuturor bovinelor aparținând unui efectiv în care leucoza enzootică bovină a fost oficial declarată, aceste animale sunt tăiate într-un interval de timp care urmează să fie stabilit de autoritățile sanitare veterinare competente;

b) atunci când un astfel de plan prevede tăierea doar a acelor bovine la care leucoza enzootică bovină a fost oficial declarată și posibil și a celor considerate de autoritățile sanitare veterinare competente că sunt infectate, o astfel de tăiere are loc într-un interval de 30 de zile după ce proprietarul acestora sau persoana împuternicită a fost notificată în mod oficial despre rezultatul examinărilor și intră în obligația acesteia, în baza planului de eradicare, să taie bovinele respective în acest interval de timp.

Art. 25. — În eventualitatea tăierii, în conformitate cu art. 24 lit. b):

a) nici o bovină nu poate părăsi efectivul respectiv decât dacă a fost emisă o autorizare în acest sens de către autoritățile sanitare veterinare competente, în scopul tăierii acestora fără întârziere;

b) testele pentru leucoza enzootică bovină sunt efectuate în efectivul respectiv, pentru a se confirma faptul că boala a fost eliminată;

c) pentru a repopula efectivul pot fi folosite numai animale din efective considerate de către autoritățile sanitare veterinare competente ca neinfectate cu leucoză enzootică bovină.

Art. 26. — (1) După tăierea bovinelor la care se face referire la art. 24 și anterior repopulării, adăposturile, alte clădiri pentru efectivul de animale și toate containerele, echipamentul și alte articole utilizate pentru animale sunt curățate și dezinfectate sub supraveghere veterinară oficială, în conformitate cu instrucțiunile date de medicul veterinar oficial.

(2) Toate mijloacele de transport, containerele și echipamentul sunt curățate și dezinfectate după transportul animalelor sau produsele de la astfel de animale, materialele, precum și substanțele care au intrat în contact cu astfel de animale. Zonele de încărcare pentru astfel de animale trebuie să fie curățate și dezinfectate după utilizare.

(3) Dezinfectantul ce trebuie să fie utilizat și concentrația acestuia sunt autorizate oficial de către autoritatea sanitară veterinară competentă centrală.

Art. 27. — Trebuie să se asigure că bovinele dintr-un efectiv clasificat ca nefiind suspect de leucoză enzootică bovină nu vin în contact cu bovine din efective care nu sunt clasificate astfel.

Art. 28. — (1) Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor pune în aplicare acte normative, reglementări și prevederi administrative, necesare pentru conformarea cu prezenta normă sanitară veterinară, pe care le va transmite Comisiei Europene, prin intermediul Ministerului Integrării Europene și al Misiunii României pe lângă Uniunea Europeană, împreună cu

tabelele de concordanță, în vederea evaluării conformității transpunerii legislative, și va stabili măsurile necesare pentru implementarea corectă și la timp a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare.

(2) Atunci când Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor acționează potrivit prevederilor alin. (1), trebuie să facă o referire expresă la prezenta normă sanitară veterinară. Procedura privind realizarea referirii menționate rămâne în responsabilitatea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor.

(3) Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor va lua toate măsurile necesare și va sancționa, potrivit legii, orice încălcare a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare, iar în caz de infrațiuni, sesizează organele de cercetare penală.

(4) Prezenta normă sanitară veterinară constituie transpunerea oficială a Directivei Consiliului 78/52/CEE, așa cum a fost modificată ultima dată prin Directiva Consiliului 81/6/CEE.

★

RECTIFICĂRI

În Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.430/2005, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 825 bis din 13 septembrie 2005, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial Partea I“):

— la formularul F. 9 „Cerere pentru emiterea autorizației de construire/desființare“, la pagina 1, în locul textului: „*respectiv de ... — arhitect/conducător arhitect cu drept de semnătură, înscris în Tabloul Național al Arhitecților cu nr. ..., în conformitate cu prevederile Legii nr. 184/2001 privind organizarea și exercitarea profesiei de arhitect, republicată. Proiectul de arhitectură din cadrul documentației P.A.C./P.A.D. a fost luat în evidența Filialei teritoriale ... a Ordinului Arhitecților din România cu nr. ... din ... respectiv de ... — arhitect cu drept de semnătură, în conformitate cu prevederile Legii nr. 184/2001 privind organizarea și exercitarea profesiei de arhitect, republicată.*“ se va citi: „*Proiectul pentru autorizarea executării lucrărilor de construire (P.A.C.)/desființare (P.A.D.) nr. ⁽⁶⁾ ... din data de ..., întocmit în conformitate cu Proiectul tehnic pentru execuția lucrărilor, a fost elaborat de S.C. ..., cu sediul în județul ..., municipiul/orașul/comuna ..., sectorul/satul ..., cod poștal ..., str. ... nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap. ..., respectiv de dl/d-na ..., arhitect/conducător arhitect cu drept de semnătură, înscris în Tabloul Național al Arhitecților cu nr. ..., în conformitate cu prevederile Legii nr. 184/2001 privind organizarea și exercitarea profesiei de arhitect, republicată. Proiectul de arhitectură din cadrul documentației P.A.C./P.A.D. a fost luat în evidența Filialei teritoriale ... a Ordinului Arhitecților din România cu nr. ... din*“

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
 IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5 948368 063730